

Arrest

nr. 148 733 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod van 8 april 2015 (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEVOLDERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 november 2014 wordt verzoeker aangehouden omwille van bendevorming, poging tot wanbedrijf, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Hij wordt vastgehouden in de gevangenis van Brugge.

1.2. Verzoeker wordt bij beschikking van 24 maart 2015 in vrijheid gesteld door de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge, mits naleving van voorwaarden zoals de betaling van een borgsom. Deze beschikking wordt bevestigd door het arrest van 7 april 2015 van de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Brugge, mits naleving van voorwaarden en het betalen van een borgsom.

1.3. Op 8 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om

het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies), op grond van de vaststelling dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden omdat hij van 26 november 2014 tot heden onder aanhoudingsmandaat is geplaatst uit hoofde van bendevoering, poging tot wanbedrijf, diefstal met braak, inklimming en valse sleutels, anderszins.

1.4. Op 8 april 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

*“Aan de heer N.E.. (...), onderdaan van Albanië,
wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 08.04.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd omdat betrokkene van 26.11.2014 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van bendevoering, poging tot diefstal met braak, inklimming, valse sleutels

Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.”

1.5. Op 10 april 2015 wordt verzoeker overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

1.6. Op 10 april 2015 dient verzoeker een beroep in tegen zijn vasthouding op basis van het bevel van 8 april 2014 bij de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge.

1.7. Bij beschikking van 14 april 2015 wordt verzoeker vrijgesteld door de Raadkamer. Het Openbaar Ministerie tekent hoger beroep aan tegen de invrijheidstelling.

1.8. Verzoeker wordt op 24 april 2015 vrijwillig en op zijn vraag naar Albanië gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“1.

Door het nemen van de bestreden beslissing begaat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout alsook begaat zij een fout in perceptie en schendt zij het vermoeden van onschuld.

Draagkrachtige motieven dienen aan iedere administratieve beslissing ten grondslag liggen. Niet alleen dient de verwerende partij uit te gaan van de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels dienen vermeld te worden, alsook dient uitgelegd te worden hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

In casu is dit niet afdoende gebeurd.

Vooreerst werd door verweerster geen rekening gehouden met de papieren waarover verzoeker beschikt, hoewel deze al gekend waren op het ogenblik van de aanhouding. Verzoeker kwam België binnen met een toeristenvisum zodat hij gerechtigd was om gedurende 3 maanden in België te verblijven. Bovendien heeft hij de mogelijkheid om naar Italië terug te keren, daar hij over Italiaanse verblijfsdocumenten beschikt.

Bovendien maakt verweerster een fout in de perceptie. Verweerster neemt een beslissing gelet op een vermeende (mogelijke) schending van de openbare orde, gelet op het feit dat verzoeker werd gearresteerd naar aanleiding van een diefstal.

Dat op heden allerminst bewezen is dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal! Dat het nog steeds aan de bodemrechter is om te beslissen of verzoeker zich al dan niet schuldig heeft gemaakt. Dat verzoeker en zijn raadsman op heden nog altijd volhouden dat verzoeker niets met de feiten te maken heeft, mede gelet op het feit dat hij zich nog maar 3 dagen op Belgisch grondgebied bevond en het merendeel van de feiten, waarvoor hij zich dient te verantwoorden, zich voordeden VOOR zijn aankomst in België dd. 22.11.2015. Dat voor verweerster de feiten al bewezen zijn, hoewel hij zich nog in voorhechtenis bevindt en de vrijspraak nog steeds tot de mogelijkheden behoort!

Dat verweerster hierbij één van de meeste fundamentele principes van het strafrecht over het hoofd ziet : ‘het vermoeden van onschuld’

Bovendien is het absurd dat aan verzoeker een inreisverbod wordt betekend. .

Wanneer de beschikking van de Raadkamer en het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling bekijkt, zal vastgesteld kunnen worden dat dit inreisverbod absoluut in strijd is met de aan hem opgelegde voorwaarden!

Zo moet verzoeker zich ter beschikking houden voor het onderzoek, zich aanbieden voor de zittingen van de Raadkamer alsook ten overstaan van de Correctionele Rechtbank.

Hij moet dit te allen tijde in persoon doen, in geval van vertegenwoordiging dreigt hij zijn borgsom t.b.v. 5.000,00 € te verliezen.

Dat een dergelijke beslissing derhalve implicaties heeft op de naleving van de voorwaarden door verzoeker. Een schending van de voorwaarden heeft niet enkel het verlies van de borgsom als risico maar ook de terugkeer naar het penitentiair complex!

Verzoeker is in de mogelijkheid om zelfstandig terug te keren naar Italië/Albanië en prefereert dan ook deze optie.“

3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 71/11, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt:

“De relevante bepalingen luiden als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing vast dat verzoeker van 26 november 2014 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van bendevoering, poging tot diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten, leidt de gemachtigde af dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt. Het winst oogmerk van het criminele gedrag van verzoeker motiveert de toepassing van een termijn van drie jaar voor het inreisverbod.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, waar hij aanvoert dat er geen afdoende onderzoek heeft plaats gevonden, een manifeste beoordelingsfout en fout in perceptie is begaan, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

3.3. Vooreerst stelt verzoeker dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de papieren waarover hij beschikt, hoewel deze al gekend waren op het ogenblik van de aanhouding. Verzoeker stelt dat hij België binnen kwam met een toeristenvisum zodat hij gerechtigd was om gedurende 3 maanden in België te verblijven. Dit betoog is echter gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 april 2015 dat hij niet heeft aangevochten. Het administratief dossier bevat een kopie van verzoekers paspoort waar evenwel geen spoor terug te vinden is van een toeristenvisum. Verzoeker toont ook niet aan dat hij in bezit was van een toeristenvisum.

Bijkomend stelt de verzoeker dat hij de mogelijkheid heeft om naar Italië terug te keren, daar hij over Italiaanse verblijfsdocumenten beschikt. De Raad merkt op dat het inreisverbod geldt voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de Schengenstaten, tenzij verzoeker over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Dit inreisverbod verhindert verzoeker dus

niet om te verblijven op het Italiaanse grondgebied zolang hij daartoe over de nodige documenten beschikt. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker gesignaleerd staat in het Schengen Informatie Systeem op basis van artikel 24 van de Schengen II-verordening als "inadmissible". Dit doet twijfels rijzen over het gevoerde betoog dat hij over een verblijf op Italiaanse grondgebied beschikt. Het verklaart wel waarom, zoals blijkt uit het administratief dossier, verzoeker er vrijwillig voor koos om naar Albanië te worden gerepatriëerd en niet naar Italië.

Verder stelt verzoeker dat de gemachtigde een fout in de perceptie maakt daar hij een beslissing neemt gelet op een vermeende (mogelijke) schending van de openbare orde, gelet op het feit dat hij werd gearresteerd naar aanleiding van een diefstal. Hij voert aan dat hij zich in voorhechtenis bevond, dat hij niets met de feiten te maken heeft, dat het merendeel van de feiten zich zou hebben voorgedaan voor hij zich op het Belgische grondgebied bevond en dat vrijspraak nog steeds mogelijk is en dat het vermoeden van onschuld geldt. De verwerende partij merkt terecht op dat het feit dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, niet verhindert dat de gemachtigde op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat de gemachtigde op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat de gemachtigde op onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke wijze op basis van het aanhoudingsmandaat en het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten, een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde heeft vastgesteld. Indien verzoeker overtuigd is van zijn onschuld, is het voorts merkwaardig dat verzoeker er voor koos om vrijwillig terug te keren naar Albanië en een eventueel strafproces niet af te wachten. Tenslotte moet worden aangestipt dat *in casu* slechts een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, hoewel conform artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bij een ernstige bedreiging de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar.

De verzoeker stelt nog dat het absurd is dat hem een inreisverbod wordt betekend. Hij stelt dat hij zich moet houden aan de voorwaarden die hem opgelegd werden door de Raadkamer en het arrest van de Kamer van Inbeschuldigingstelling. Zo moet verzoeker zich ter beschikking houden voor het onderzoek, zich aanbieden voor de zittingen van de Raadkamer alsook ten overstaan van de Correctionele Rechtbank. Verzoeker stelt dat hij dit ten allen tijde in persoon moet doen, in geval van vertegenwoordiging dreigt hij zijn borgsom t.b.v. 5.000,00 € te verliezen. Een schending van de voorwaarden heeft niet enkel het verlies van de borgsom als risico maar ook de terugkeer naar het penitentiair complex. De Raad merkt op dat deze voorwaarden enkel gelden voor het lopende gerechtelijke onderzoek. Het is geenszins zeker dat het openbaar ministerie zal overgaan tot een strafvordering ten aanzien van verzoeker, zeker nadat hij werd verwijderd van het grondgebied. Verzoeker toont ook niet dat er sprake is van een strafvordering. Bovendien is het recht om zelf ter terechtzitting aanwezig te zijn, niet absoluut. Een procedure die wordt gevoerd in afwezigheid van de beklaagde verhindert niet dat de beklaagde zich nadien kan wenden tot een rechtbank die zich, na de beklaagde te hebben gehoord, opnieuw zal uitspreken over de gegrondheid van de tenlasteleggingen (VERSTRAETEN, R., Handboek Strafvordering, Maklu, 2006, nr. 1550; EHRM, 23 november 1993, Poitrimol). Te dezen moet worden vastgesteld dat verzoeker enerzijds de mogelijkheid heeft om verzet aan te tekenen, een procedure waarbij wel degelijk de tenlasteleggingen opnieuw worden onderzocht. Zo verzoeker zich al dient te verdedigen voor de strafrechter, wat in de huidige stand van het geding geenszins het geval is, verleent artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet hem bovendien de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. (2e k.) AR P.01.0687.N, 4 september 2001; <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); A.J.T. 2001-02, 577, noot DE GRUYSE, B.; Arr.Cass. 2001, afl. 7, 1387; Pas. 2001, afl. 9-10, 1336; RW 2001-02, 781 en <http://www.rw.be> (2 februari 2002), noot VANDEPLAS, A.) dat een beklaagde, niettegenstaande artikel 182, §2 van het wetboek van Strafvordering, over de mogelijkheid moet beschikken om, zonder daar zelf bij aanwezig te zijn, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat. Mocht verzoeker een eventuele strafzaak winnen, dan kan verzoeker na uitspraak van de strafrechter de opheffing vragen van het inreisverbod op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet aangezien dan zal blijken dat het motief niet langer gegrond is. Er is dan ook de mogelijkheid om genoegdoening te krijgen bij de burgerlijke rechter aangaande de borgsom, waarvan verzoeker trouwens ook niet bewijst dat deze werd betaald.

3.4. Gelet op het bovengestelde, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het

zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Evenmin maakt verzoeker met zijn betoog aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of onwettige wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het redelijkheidbeginsel blijkt.
Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES